

A HATALOM-TRILÓGIA 3.

THE SHADOW THRONE

az árnytrón

HARCOLJ A JÖVŐÉRT...
HALJ MEG A TRÓNÉRT!

fine
selection

JENNIFER A. NIELSEN

JENNIFER A. NIELSEN

THE
SHADOW
THRONE
az árnytrón

A HATALOM-TRILÓGIA 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Patnek és Barrynek,
kiknek meleg szíve körbeöleli minden családok legjobbját,
és akik engem is befogadtak süttivel, öleléssel
és egy sziklaszírttel.*

➤ PROLÓGUS ➤

HÁROM HÉTTTEL A HÁBORÚ ELŐTT

Életem folyamán már nem kevés küzdelemben volt részem – néha ököllel harcoltam, néha törrel, esetenként karddal. Szembenéztem olyan ellenfelekkel, akik kétszer akkorák és kétszer olyan rosszindulatúak voltak, mint én, és általában jóval ocsmányabbak, mint reményeim szerint én valaha is leszek. Ám még sosem volt részem olyan csatában, ami hevesebb lett volna, mint az a vita, ami éppen a nagytermem közepén zajlott.

– Életem legnagyobb hibája volt a kastélyba hozni téged! – ordítottam. A kezemet olyan erővel szorítottam ökölbe, hogy úgy éreztem, a körmöm mindjárt átszakítja a bőrömet. – És most nyomban meg is parancsolnám, hogy akasszanak fel, csak éppen a nyakad még annyit sem ér, mint a kötél!

Dühöm céltáblája nem más volt, mint Roden. Abban a pár röpké hónapban, mióta ismertük egymást, sok mindenben mentünk együtt keresztül, ő például kétszer próbált megölni – háromszor, ha azt az

esetet is beleszámoljuk, amikor eltörte a lábamat –, én meg az életemet kockára téve győztem meg, hogy jöjjön vissza Carthyába, és legyen az őrségem kapitánya. Egyértelmű, hogy néha-néha volt egy kis nézeteltérésünk. Ám eddig egyik sem volt még csak feleannyira sem hangos, mint ez a veszekedés.

– Örömmel halnék meg – ordította vissza Roden –, ha azt egy olyan király parancsolná, aki nem ekkora bolond!

A sértés hallatán többek lélegzete is elakadt a teremben. Egy ilyen kijelentés teljes mértékben indokolttá tette volna, hogy letartóztatassam, ám mégsem adtam ki a parancsot. Még túl sok mindent kellett megvitatnunk, ha kell, hát egymással ordítózva.

– Azt hiszed, hogy a kapitányi rangod egyenlővé tesz velem? – kérdeztem. – Lehet, hogy te parancsolsz a seregeinknek, de nekem nem! Én pedig a magam módján fogom irányítani őket!

Roden rámutatott a jobb lábamra, amit az orvos parancsára még hetekig szorosan bekötözve kellett tartanom.

– Törött lábbal semmit sem irányíthatsz.

– Akkor talán lehet, hogy nem kellett volna eltörnöd! – mondtam.

– Lehet, hogy inkább az állkapcsodat kellett volna eltörnöm – vágott vissza Roden. – Akkor nem kellene a nevetséges parancsaidat hallgatnom! – A teremben tartózkodó helytartók lélegzete ismét elakadt, csakúgy, mint az elhaladó szolgálóké, Roden pedig feléjük fordulva folytatta érvelését: – A katonáink teljesen szét vannak szóródva az országban. Ha Avenia megtámad minket dél felől, akkor pillanatok alatt eltipor bennünket.

A főkamaramos, Lord Kerwyn odasietett hozzánk, és fojtott hangon így szólt hozzám:

– Királyom, nem folytathatnánk ezt a beszélgetést elvonulva a trónterembe? Mindenki önöket figyeli.

Még szép, hogy minket figyeltek. Nem csak azok, akik már akkor is itt voltak, mikor a vita kezdetét vette, hanem azok közül is rengetegen, akik hallották az ordibálást, és idejöttek, hogy a saját szemükkel lássák, mi ez a nagy ricsaj. Kerwyn lehet, hogy kínosan érezte magát a helyzetem miatt, ám nekem eszem ágában sem volt négy szemközt folytatni.

Elléptem Kerwyntól, és így szóltam:

– Nincs itt semmi, amit folytatni kéne, Lord Kerwyn. Az őrségem kapitánya úgy gondolja, nem lenne ildomos, ha beleszólnék, hogyan képzik ki a seregeimet.

Kerwyn Rodenre nézett, és látszott rajta, hogy mélységesen felháborítja az irányomba tanúsított tiszteletlensége, ám Roden erre mindössze megfeszítette az állkapcsát.

– Mindannyian fejet hajtunk a király akarata előtt, kapitány, így önnek is ezt kell tennie. – Kerwyn olyan éles hangon szidta meg, hogy még Roden is összeresztette.

– Hagyja, Kerwyn! – szóltam közbe, mielőtt még Roden bármit is mondhatott volna. – Nem kell, hogy fejet hajtson előttem, hogy aztán majd titokban azt bizonygassa, neki van igaza. – Majd Rodenhez fordulva így folytattam: – Ha azt hiszed, jobban ki tudod képezni a harcosainkat, mint én, akkor gyérünk! Vigyél magaddal, akit csak akarsz, eddzed őket, ahogy csak akarsz! Aztán majd összehasonlítjuk a két egységet. És akkor majd meglátod, hogy nekem van igazam.

– Soha! – ordította Roden. – Rögtön meg is kezdem a kiképzést az udvaron.

– Az én udvaromban ugyan nem, de még a városomban sem! – vágtam vissza. – Ha ezt akarsz, akkor el kell hagynod Drylliadot. Tűnj innen, és vidd magaddal az arroganciádat meg a nagyra törő álmaidat, és csak akkor gyere vissza, mikor végre megértetted, hol is van a helyed!

Kerwyn a karomra helyezte a kezét.

– Jaron, könyörgöm, gondoljon bele, mit beszél! Kettejüknek ki kell békülniük. Még mindig sérült, és ha tényleg közeleg a háború, akkor itt lesz szüksége a kapitányára.

Egyszerűen leráztam magamról a kezét, majd odahajoltam Rodenhez.

– Tűnés! – sziszegtem.

Roden olyan vad dühvel nézett vissza rám, hogy aggódni kezdtem. Majd bejelentette, hogy egy órán belül távozik, és magával viszi azt a negyven embert, akit kijelöltek mellé. Annak ellenére, amit egymás fejéhez vágtunk, reméltem, hogy szerencsével jár.

Megvártam, amíg távozik, majd végigjártam tekintetemet azon, akik összesereglettek, hogy végignézzék az előadásunkat. Az udvartartásom bizalmas tagjai, szolgálók és az országom polgárai álltak előttem. És elég nagy volt rá az esély, hogy legalább egyikük az ellenségeimnek kémkedik, és most majd tájékoztatja megbízóját, hogy Carthya seregei megtörték, és viszály dúl közöttük.

Mióta csak visszatértem a kalóztól, Carthya olyan készülődésbe kezdett, amire generációk óta nem volt példa. Ételhalmoztunk fel, fegyvereket kovácsoltunk, és építgettük a védelmünket, ám mindhiába, hiszen azt volt a legnehezebb megszerezni, amire a legnagyobb szükségem volt: időt.

A végén kiderült: még annál is kevesebb időnk volt, mint amire számítottam. Három rövid héttel később kitört a háború...

➤ 1. FEJEZET ◀

HÁROM HÉTTEL KÉSŐBB

Napnyugtakor, a kastély falaihoz közeli, tágas, füves mezőn állva értesültem a Libetht ért támadásról. Kerwyn, Amarinda és Mott ott állt velem szemben, ám alig láttam őket. Libeth békés város volt, régen elszigetelődött azoktól a problémáktól, amik a többi, Aveniához közeli települést gyötörték. Földműveléssel és kereskedéssel foglalkozó családok lakták, a támadás pedig biztosan olyan váratlanul érte őket, hogy még a legerősebbek sem készülhettek fel megfelelően a védekezésre. El sem tudtam képzelni, micsoda borzalmakkal kellett szembenézniük az éjszaka, és azt, hogy micsoda pusztítást vittek végbe támadóik. Ennek gondolatára még a lélegzetem is elakadt.

És a borzalmak sora itt még nem ért véget. Imogent foglyul ejtették a támadás alatt.

Úgy tűnt, mintha mindenki egyszerre próbált volna beszélni, ám egyikőjük sem vette észre, hogy a fejem tömve van olyan kérdésekkel,

amelyeket itt senki sem lett volna képes megválaszolni. Azt sem tudtuk, hogy Imogen életben van-e még? Ha igen, akkor vajon megsérült? Vajon mit tesznek vele, ha úgy gondolják, hogy rajta keresztül árthatnak nekem? Biztos voltam benne, hogy Vargan király pontosan ezért küldte utána a seregeit.

Ha Imogen még életben volt, akkor Avenia azt akarja majd, hogy feltétel nélkül adjuk meg magunkat cserébe azért, hogy őt visszaadják. Tudni fogják, hogy ezt nem tehetem meg, úgyhogy meg kell majd próbálkoznom Imogen kiszabadításával. A lány nem volt más, csak egy csali, én pedig a fődíj.

Ezenfelül a háború, amire már hónapok óta számítottam, végül elérkezett. De most minden, amit eddig olyan alaposan kiterveltem, haszontalannak tűnt. Egyáltalán nem ilyen fejleményekre számítottam. Kerwyn pedig csak egyre rontott a helyzeten.

– Arról is most értesültünk, hogy Gelyn és Mendenwal seregei közelednek észak és kelet felől – mondta. – A támadást összehangolták, és körbevettek minket. Jaron, a háború elkezdődött.

A jelenlévők ismét beszélni kezdtek, de meg sem hallottam, mit mondanak, vagy legalábbis képtelen voltam elkülöníteni a szavakat egymástól. Képtelen voltam megérteni, mit akarnak tőlem.

Amarinda megérintette a karomat.

– Jaron, teljesen elsápadtál. Mondj valamit!

Ráemeltem a tekintetemet, anélkül, hogy láttam volna, majd pedig hátrálni kezdtem.

– Bocsáss meg! – motyogtam. Aztán megfordultam és rohanni kezdtem, valami belső erő által vakon vezérelve, és ez az erő azt követelte, hogy szabaduljak el onnan. Szükségem volt egy helyre, ahol gondolkodhatok, ahol megérthetem az összefüggéseket. Ahol végre levegőhöz juthatok.

A kastély felé rohantam, alig érezve az erős fájdalmat, ami mindig kínozta a jobb lábamat, valahányszor csak megerőltettem. A csont, amit Roden eltört, még nem forrt össze rendesen, én mégis egyre csak hajtottam magamat. Szinte érezni akartam a fájdalmat, hogy legyen mibe fojtanom a rémült érzelmeimet.

A szolgálókat és a katonákat csak elmosódott foltokként észleltem, ahogy elrohantam mellettük. Nem tudtam biztosan, hová is tartok, vagy hogy mit remélek ott találni. Egyetlen gondolat töltötte be az elmémet, az, hogy Imogent elfogták. És hogy mi mindent követelnek majd érte cserébe.

Hamarosan a Királyi kertben kötöttem ki, az egyetlen helyen, ahol egyedül lehettem. Abban a reményben, hogy elbújhatok a párkányon, megpróbáltam felmászni a kastély falába kapaszkodó indákon. Odafönt tudtam volna gondolkodni. Ha lett volna elég időm, akkor képes lettem volna ezt a borzalmat úgy összeölneni, hogy a világ ismét értelmet nyerjen. De még a legelső szint feléig sem jutottam el, mikor a gyengébb, jobb lábam izmai feladták a harcot, és visszazuhantam a földre. Felültem és nekidőltem a falnak. Ennyire futotta az erőmből.

Lehet, hogy hiba volt a kertbe jönni. Itt sem várt rám több válasz, mint bárhol máshol. Ahogy körbenéztem, mintha a falak fenyegetően körbefogtak volna. Megszédültem tőlük, és képtelen voltam össze-rendezi kusza gondolataimat. Ehelyett aggodalmaim, terveim és döntéseim füst módjára keringtek körülöttem, és tovább fojtogattak.

– Felség, kérem, bocsásson meg, hogy megzavarom!

Mikor megláttam, hogy Harlowe az, felálltam. Miután meghajolt előttem, közelebb lépett.

– Azt hittem, csak Avenia fog támadni – mondtam. – Talán Gelyn is, de Mendenwalra semmiképpen sem számítottam. Főleg nem így.

– Erre egyikőnk sem számított.

– Vargannak semmi oka nem volt, hogy megtámadja Libetht. Semmit sem ért el azzal, hogy elpusztította a várost. – Elmémben felrémlettek azok a borzalmak, amik ott történhettek az éjjel. – Semmit, azon kívül, hogy elfogta Imogent.

– Tudom. – Harlowe megnyalta az ajkát, majd hozzátette: – Szükségünk van a parancsaira, uram.

– Milyen parancsokra? – ordítottam. Ostobaság volt dühöngeni, meg különösképpen Harlowe-ra zúdítani a dühömet, de képtelen voltam türtőztetni magamat. – Ekkora túlerővel nem tudok szembeszállni! Ilyen hatalmas támadásra nincsen tervem! Még *őt* sem tudtam megvédeni. Tőlem távol biztonságban kellett volna lennie. – A szemem kikerekedett, ahogy egyre csak kapkodtam a levegőt anélkül, hogy kieresztettem volna. – Én nem... nem...

Harlowe a vállamra tette a kezét, és magához húzott. Egyszer már ölelt meg így korábban, mikor megérezte a félelmeimet az azt megelőző estén, hogy a kalózokhoz mentem volna. Ez egy apa ölése volt, aki gyermekét tartja karjaiban, és nagy szükségem volt most erre a támogatásra.

Minden tervem ellenére annak a gondolatára, hogy a háború végül elért minket, szinte megbénított a félelem. Az apámnak volt része pár csatában még fiatal korában, még mielőtt megkoronázták volna. Kissé kezdtem megérteni, miért ódzkodott annyira az összecsapásoktól. Talán nem gyengeség volt, ami miatt nem állt ki az ellenségeink követeléseinek ellenében, mint ahogy mindig is gondoltam. Lehet, egyszerűen csak arról volt szó, hogy egyszer megfizette a háború árát.

Annak is meglesz az ára, ha Carthya most felveszi a harcot; ez mindig is így volt. Elég tiszta elképzelésem volt arról, mibe fog ez nekem kerülni, de egyre kevesebb lehetőségünk volt. Ameddig volt annyi

erő a karomban, hogy tartsam a kardomat, nem voltam hajlandó elfogadni Carthya vereségét.

Harlowe egészen addig ölelt, amíg el nem húzódtam tőle, tisztább elmével és azzal az elhatározással, hogy ha Carthyát körbe is vették az ellenségeink, és esélyünk sincs a győzelemre, akkor legalább látványos véget fogunk érni.

– Rendben van – mondtam Harlowe-nak. – Egy óra múlva elmondom, mi a tervem. Gyűjtsön össze mindenkit, akinek ott kell lennie!

⇒ 2. FEJEZET ⇐

A trónteremben Kerwyn ült a jobbomon, és Amarinda a balomon. Mellettük a széles asztalnál Harlowe és Mott foglalt helyet, valamint Tobias, aki hivatalosan azért volt jelen, hogy a helytartókat képviselje. Valójában azonban egészen azóta velem volt, hogy megszereztem a koronát, és szükségem volt a tanácsára. Nem akartam, hogy rajtuk kívül bárki is ott legyen. Legalábbis addig nem, amíg határozottan el nem döntöttük, mit tegyünk.

Kérésemre Kerwyn előrehajolt, és megnyitotta a tanácskozást.

– Avenia nyugat felől betört az országunkba, és többezres sereg áll rendelkezésére. Keményen és kegyetlenül fognak küzdeni, és éppen ezért ők jelentik a legnagyobb veszélyt Carthyára. Eközben kémeink jelentették, hogy a gelyni haderők is mozgolódnak. Meg kell akadályoznunk, hogy áttörjék az északi határt. A bymari lovasság segíthet nekünk visszatartani őket.

– *Már ha* Bymar ideér – szolt Amarinda. – Az országom segíteni fog, de csakis akkor, ha megtaláljuk a módját, hogy tudassuk velük, mi zajlik itt.

– Mendenwalt is számításba kell vennünk – tette hozzá Mott.
– Ugyan még nem támadtak, de a kémeink biztosra állítják, hogy Humfrey király Carthyába rendelte csapatait.

Nem számítottam rá, hogy Mendenwal is részt vesz majd a támadásban. A minket körülvevő három ország közül Mendenwal volt a legcivilizáltabb, legkevésbé agresszív, és Carthyának vele volt a leghoszszabb diplomáciai történelme. Ugyanakkor viszont Humfrey királynak és nekem volt némi összezörrenésünk a múltban – évekkal ezelőtt megvágtam a combját, miután kihívtam párbajra. Ám ezt nem igazán lehetett volna háborús indoknak nevezni. Meg aztán meg is érdemelte.

Kerwynt valószínűleg jobban szíven ütötték ezek a hírek, mint bármelyikünket. Ő és Humfrey sok mindenben mentek keresztül együtt az évek folyamán, és szinte már barátoknak lehetett őket nevezni. Aveniát az ellenségünknek tudni már önmagában elég rossz volt, de Mendenwal éppen ugyanennyire nyugtalanított. Carthya képtelen lett volna ellenállni Mendenwal teljes katonai erejének, még akkor is, ha ők lettek volna az egyetlen ellenségünk.

Összeszorítottam az ajkamat, és Kerwynre pillantottam.

– Miért Mendenwal? Azért, mert az apám hazudott nekik? Vagy valami többről van szó?

– Több levelet is küldtem, amiben bocsánatot kértem, és mindent elmagyaráztam – felelte Kerwyn. – Egyikre sem kaptam választ.

– Nem engedhetjük meg, hogy ők is csatlakozzanak Aveniához. Mendenwal serege háromszor akkora, mint Carthyáé.

– De velük legalább lehet tárgyalni – mondta Tobias. – Nem olyan vérszomjasak, mint Avenia, és nem is az aranyunk kell nekik, mint Gelyennek.

Ez talán így volt, de valami akkor is rávette őket, hogy csatlakozzanak ehhez a háborúhoz, és fogalmam sem volt, hogy micsoda.

Visszafordultam Kerwynhez.

– Rá tudná venni Humfrey királyt, hogy látogasson ide?

– Hogyan? Nem válaszol a leveleimre...

– El kell utaznia Mendenwalba, és emlékeztetnie kell őt a barátságukra. – Gyűlöltem, hogy ilyen sokat kellett kérnem tőle. Hosszú út volt, és úgy tűnt, Mendenwal máris az ellenségünk. – Kockázatos lesz.

Ezt hallva valamiért elmosolyodott.

– Ha tanultunk valamit öntől, uram, az az, hogyan vállaljunk kockázatot.

– Köszönöm, Kerwyn! – Most, hogy ezt elintéztük, Motthoz fordultam. – Nekünk meg kell kísérelnünk kiszabadítani Imogent. Megkeressük a táborn Libeth mellett, ahol fogva tartják, aztán...

– Nem.

Meglepetésemben hátrahőköltem.

– Micsoda?

Mott meg sem rezsent.

– Nem, felség. Majd *én* megpróbálkozom a kisasszony megmentésével. Odamegyek *én* egyedül, vagy egy egész szakasznyi katonával, ha úgy jobban tetszik. De *te* még az aveniai tábor közelébe sem mész.

– Dehogynem megyek! – Gyakran eltöprengtem azon, hogy Mott vajon életcéljának választotta-e, hogy mindenben ellentmondjon nekem. Ha igen, akkor reméltem, elégedettséggel töltötte el sikere. Sejtettem, hogy ha egy olyan apróságban is, mint mondjuk, hogy mit viseljek a vacsorához, egy szürke felöltő mellett döntöttem volna a kék ellenében, talált volna rá okot, hogy vitába szálljon velem.

– Arra számítanak, hogy odamész kiszabadítani őt – mondta. – Ez csapda.

– Szerinted nekem ez még nem jutott eszembe?

– Úgy hiszem, a múltban már megmenekültél pár szorult helyzetből, és biztos vagyok benne, hogy most is sikerülne. De most más a dolgok állása. Ismernek téged, és fel fognak készülni a trükkjeidre. Ha odamész a táborba, nem fogsz élve távozni.

A fejemet vadul rázva felálltam.

– Ha figyelnek engem, akkor neked sem biztonságosabb odamennem.

– Ez egy olyan kockázat, amit hajlandó vagyok felvállalni.

– De én nem! – kiáltottam. – Nem hagyom, hogy egy olyan csapdába sétálj, amit nekem szántak! Nem fogsz meghalni értem! – Semmit sem hallottam Roden felől, mióta három héttel ezelőtt elküldtem. Időközben akár meg is halhatott. És most lehet, hogy Imogent is elvesztettem. Ha arra gondoltam, hogy valami történhet bármelyik másik barátommal, megrémültem. Ha Mott tényleg megértette ezt, akkor fel kellett adni a veszekedést, és hagynia kellett, hogy azt tegyem, amit akarok.

Mott még dühömet látva is képes volt nyugodt maradni. Megnyalta az ajkát, majd így szólt:

– A kötelesség engem elsősorban hozzád köt, Jaron, és így boldogan elmegyek oda helyetted. Ám te elsősorban ennek az országnak tartozol felelősséggel. Nem Imogennek.

Ettől csak még dühösebb lettem.

– Ne merészelj kioktatni a kötelességeimről! Mi más tettem egész életemben a kötelességemen kívül? Eltűntem a kötelesség nevében, aztán ugyanabból az okból visszatértem, és küzdeni fogok ebben a háborúban, mert ez a kötelességem. Sosem számított, éppen mit akartam volna tenni, valahányszor szólított a kötelesség, én ugrottam. Ám ezúttal nem így lesz. Veled tartok!

A terem elnémult. A szemem sarkából láttam, ahogy Amarinda lehajtotta a fejét, és azon nyomban megbántam, amit mondtam. A vele kötött jegyességem is a kötelességeim közé tartozott.

Tobias megköszöörülte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmünket, majd így szólt:

– Mottnak igaza van. Jaron, vissza kellene hívnod Rodent. Küldd inkább őt Libethbe!

Roden nevének említésére ismét mindenki elnémult. A vitánk óta még csak arra sem voltam hajlandó, hogy nyilvánosan beszéljek Rodenről. Ez alól a ma este sem jelentett kivételt.

– Roden nem vehet részt Imogen megmentésében – mondtam mereven.

Ezzel a beszélgetést befejezettnek kellett volna tekinteni, ám Tobias tovább feszegette a témát.

– Nem számít, min vesztetek össze, ő még mindig az őrséged kapitánya. Ha háborúban állunk, akkor vissza kell hívnod.

Szerencsére Mott közbeszólt a védelmemben:

– Ha Roden készen állna arra, hogy vezesse a seregeket, akkor sosem hagyott volna itt minket. Hagyd békén Jaront!

Vettem egy mély lélegzetet, mielőtt folytattam volna:

– Az utolsó kérdés az, hogyan védjük meg a hercegnőt. Imogent azért vitték el, mert könnyű préda volt. Amarinda biztonságát nem fogjuk kockára tenni.

Amarinda szeme kikerekedett, mintha eddig eszébe se jutott volna, hogy ő maga is veszélyben van. Előbb Tobiasra pillantott, aki keserű mosolyra húzta a száját, majd rám fordította a figyelmét.

– Szeretném, ha a harcok nem érnék el Drylliadot – mondtam.

– De ha tudják, hogy itt vagy, akkor ez a kastély lesz az első számú célpontjuk. El kell menned valami biztonságosabb helyre.

– Elmehetne Farthenwoodba – tanácsolta Tobias. – Elrejthetnénk a titkos járatokban, ha muszáj.

– Szívesebben mennék haza a családomhoz, Bymarba – mondta Amarinda. – Valakinek a gelyni határhoz kell vezetnie a seregeiket. Rám jobban fognak hallgatni, mint bárki másra.

– De nem juthatsz el Bymarba anélkül, hogy átkelnél vagy Gelynen vagy Avenián – vetettem fel. Egyik út sem volt biztonságos.

– Muszáj mennem – válaszolta rezzenéstelenül. – A leggyorsabb út Avenián keresztül vezet, ahol Iselben hajóra szállhatok. Talán pár katona kíséretében biztonságban átszökhetnék.

Visszamosolyogtam rá. Bátrabb volt, mint hittem, és igaza is volt: Bymar habozás nélkül segítene, ha ő kérné.

– Minden kísérő, aki elég erős ahhoz, hogy megvédje, feltűnést fog kelteni – figyelmeztetett Kerwyn. – És amint Aveniába ér, még inkább felfigyelnek majd rá.

– Egyetértek. – Mott előrehajolt, és összefűzte az ujjait. – Sajnálatos módon, hölgyem, a lehető legcsendesebb kísérő mellett lesz a legnagyobb biztonságban.

– Nos, az én vagyok – jelentette ki Tobias tárgyilagosan, mintha végre maga is elfogadta volna azt, amivel már mindenki régen tisztában volt. Azt, hogy sosem lesz belőle harcos. Aztán még hozzátette: – Senki sem hinné el, hogy egyedül engem küldtél, hogy megvédjem a hercegnőt. Jaron, használhatnánk a menekülő hintót.

Egyszer késő este, mikor már mindketten túl fáradtak voltunk ahhoz, hogy ésszerűen gondolkodjunk, Tobias és én belebonyolódtunk egy beszélgetésbe. Minden abból a viccből indult, hogy egy nap talán majd visszászököm Aveniába, hogy egy délutánt a tengerparton töltsék, és az egész terv a legnagyobb jóindulattal is teljességgel nevetséges volt.

– Mi az a menekülő hintó? – kérdezte Amarinda.

– Templomi szekérnek van álcázva, ami éppen adományokat visz a betegeknek és a szegényeknek – válaszolta Tobias. – Első ránézésre úgy tűnik, mintha csak élelmet és felszerelést szállítana, de van az aljában egy rejtett rekesz, amiben elbújhatunk, ha szükségés.

Megráztam a fejemet.

– Ez csak egy vicc volt, nem tényleges szökési terv. Ahhoz nem elég biztonságos.

– Vannak fontosabb dolgok is, mint a biztonság – szólt Amarinda.

– Számodra nincs – feleltem szigorúan.

– A te biztonságod ugyan mikor élvezett elsőbbséget, amikor Carthya megvédéséről volt szó? – szállt velem vitába. – Semmi egyéb-re nem vagyok jó, csak hogy a karodat díszítsem? Értesítenünk kell Bymart, és én vagyok a legmegfelelőbb az üzenet átadására.

– Te és Tobias? Egyedül Aveniában? – A gondolat több volt, mint abszurd.

– A szekér nem vicc – szólt közbe Tobias. – Megterveztem, és meg is építettem.

Felé fordultam.

– Mikor?

– Miközben gyógyult a lábad. Be akartam bizonyítani, hogy lehetséges. – Tobias előrehajolt. – Kívülről nézve lehetetlen észrevenni, hogy álpadlója van. Meg fogja védeni a hercegnőt. Ahogy én is.

Minden egyes idegszálam lázadozott a tervük ellen. Ám tudtam, hogy egyre kevesebb a lehetőségünk, és hogy egyik sem volt igazán ideális. Ha Avenia képes volt elfogni Imogent, akinek mostanra nem lett volna szabad, hogy bármilyen kapcsolata legyen velem, akkor bele sem mertem gondolni, mire lennének képesek azért, hogy megkaparintsák a jövődöbéli királynénkat. Ha Amarinda hazajuthatna

Bymarba, akkor ott biztonságban lenne, nem számít, milyen véget ér a háború.

Vonakodva beleegyeztem a tervbe, majd így szóltam:

– Reggelre készítsétek fel a szekeret az útra! Azt akarom, hogy vigyétek magatokkal Finket. – Fink egy aveniai fiú volt, aki visszatért velem Drylliadba a kalózoztól. Túl sokat kérdezett, semmire sem volt képes pár percnél tovább figyelni, és úgy tűnt, minden egyes lélegzetvételébe kényszeresen több mondatot akar besűríteni. Ám mostanra már a családom tagjának tekintettem, ezért meg kellett győződnöm afelől, hogy ő is biztonságban lesz.

Láthatóan némiképp vonakodva Tobias beleegyezett, mire visszautáltam a székembe, és az egész csoporthoz intéztem a szavaimat:

– Mindent a lehető leggyorsabban kell véghezvinnünk. A seregeink erősek, ám ez az ellenségeinkre is igaz. Minden egyes nappal, amíg tart ez a háború, az ellenségeink egyre mélyebben hatolnak be az országunkba, és egyre több embert tartanak rettegésben. Így, hogy három ország is menetel ellenünk, nem hagyatkozhatunk arra, hogy majd tovább bírjuk, mint ők. Azt akarom, hogy ez a háború mindössze hetekig, ne hónapokig tartson.

A társaim egyetértően bólintottak, bár egyiküknek sem volt ötlete, hogyan is éadjuk el ezt. Nekem sem. Mindössze annyit tudtam, hogy meg kell találnunk a módját.

– Tőlem nem kíván semmit? – kérdezte Harlowe. Most először szólalt meg, mióta kezdetét vette a tanácskozás.

Odafordultam hozzá, ám vettem egy mély lélegzetet, mielőtt megszólaltam volna.

– Az ön feladata lesz a legnehezebb mind közül. Tájékoztatnunk kell az egész királyságot, főleg a városokon kívül lakókat. Hívjon meg mindenkit, aki Drylliadba kíván jönni. Itt menedéket kínálunk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nekik a falaink védelmében. Ezért cserébe minden harcképes férfinak fel kell készülnie, hogy megvédje a fővárost. Azok, akik nem tudnak harcolni, segíthetnek bármi másban, amire csak kéri őket.

Harlowe fejet hajtott, majd így szólt:

– A helytartók felvetették, hogy felajánlhatnánk a raboknak, szabadon engedjük őket, ha hajlandóak harcolni Carthyáért.

– Mi a helyzet Connerrel? – Még ha ő lett volna Carthya utolsó reménye, akkor sem mertem volna még csak egy tört sem adni annak az embernek a kezébe. Bevin Conner talán utolsó lehetéig bizonygatta volna, hogy még mindig hazafi, de sosem lehettem benne biztos, hogy nem használná-e azt a tört a saját embereink ellen, hogy utána a hazafiasság nevében valamiképpen szentesítse tettét.

– Őt természetesen nem engednénk szabadon. Főleg nem most. – Harlowe megköszöri a torkát, mintha feszélyezte volna az, amit mondani készült. – Most tudtuk csak meg, hogy üzeneteket küldött a határon túlra, ismeretlen címzettnek.

Összehúztam a szememet.

– Milyen üzeneteket?

– A levél, amit elfogtunk, részletesen beszámol a vitájáról Roden kapitánnyal. Ezt valószínűleg még több levél előzte meg.

– Engedjék tovább az üzenetet! – mondtam. – És kövessék! Tudni akarom, kivel társalog Conner.

– Ahogy parancsolja – felelte Harlowe. – Királyom, Drylliad ki fog tartani, amíg biztonságban vissza nem ér.

Ezt hallva lesütöttem a szememet. Mikor ismét felemeltem a tekintetemet, Amarindával találtam szembe magamat, aki aggodalmasan összehúzta a szemöldökét. Már épp szóra nyitotta a száját, ám Kerwyn megelőzte.